



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm  
Miracvlorvm Libri II**

**Petrus <Cluny, Abt>**

**Coloniae, 1611**

VI. De illo qui per veram confessionem liberatus est à diabolo.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

ullo impedimento suscepit. Sic igitur confessione, absolutione, Sacramenti susceptione frater ille in Domino confortatus: tribus postea tantum diebus supervixit, & sic defunctus est. Hoc ab eodem Radulpho abbate cognoscens, eundem legentibus vel audientibus communicare curavi.

*De illo qui per veram confessionem liberatus est à diabolo.*

## CAPVT VI.

**A**DDENDVM iam mihi videtur, illud non contemnendum miraculum, quod ipse cum pluribus, vt sequentia docebunt, cōspexi. Causa fuit satis omnibus illius temporis hominibus nota: qua cum pluribus nostrorum Romam adij. Rediens inde Romanas febres satis acerbis mecum retuli. Pro quibus curandis fuit consilium, vt patrium solum & natium repeterem aërem. Ea de causa Celsinianas nobile Cluniacense monasterium petij: atque ibi totam Quadragesimam, longè molestiorem febrium ardoribus, quam ieiuniorum laboribus transegi. Interea dum in sequestrata domo, toto illo tempore

B 2

decum-

decumberem : ecce cuiusdam fratris infirmi in inferiori & proxima domo iacentis clamoribus penè continuis excipior, & de die in diem magis magisque molestor. Vociferabatur sanè in primis, quæcunque turbato morbis animo confusè occurrere poterant. Ad postremum verò hoc vñum semper & solum, absque aliqua interpolatione, toto annisu inclamabat : Et ò fratres, quare non succurritis ? Cur non miseremini ? cur non remouetis à me maximum & terribilem ( vt verbo ipsius vtar ) runcinum istum, qui posterioribus pedibus contra me versis, calcibus caput meum conquassat, faciem dissipat, dentes conterit ? Remouete Domini, remouete eum : rogo vos per Dominum, remouete eum. Et conuersa voce ad eum, quem in forma equi conspiciebat, dæmonem cunctis audientibus loquebatur. Verba autem eius quantum imitari valeo, dicturus sum. Per Dominam meam sanctam Mariam matrem Domini : & per sanctos apostolos adiuro te, ne me torqueas : sed me in pace dimittas. Fuerat autem idem frater ante conuersionem miles secundum seculum strenuus, mihiq; in monastico ordine per multum tempo-

tempo-

temporis satis notus bonæ vir fidei: & in quantum hominibus notus esse poterat, honestæ conuersationis. Pertuli ut cunq̄ue voces has per totam ferè quadragesimam: quo toto tempore, nec ipse à clamore cessauit, nec mihi propter infirmitatis incommoditatem, eum audire facultas fuit. In huius autem clamoris continuatione, paschalis aduenit solennitas. Qua transacta, cum iam aiquantulum conualuissem, adhuc tamen æger ad ægrum accessi: & quid sibi in tam diuturna vociferatione vellet, requisivi. Ad quod ille respondit: Runcinus ille, ille certè, ille mihi intolerabiliter molestus est. Vultum meum assiduis ictibus conterit, & inter hæc ostendebat quasi digito locum: murum scilicet cui ipse adhærebat. Interea videntibus quam plurimis, qui mecum astabant, coepit caput huc illucq̄ue conuertere, & quasi à ferientis ictibus subducens, nitebatur illud in puluinarum vel desubtus abscondere. Miserabamur hominis angustijs, nihil aliud præstare valentes. Afferri itaque benedictam aquam præcepi, infirmum ipsum, & locum quem ostendebat eadem aspersi, post asperisionem verò, vtrum

*Manēte  
in cōsciē-  
tia mor-  
tali pec-  
cato Sa-  
cramen-  
ta non  
pro sunt.*

*Mat. xli.*

dæmonem illum adhuc videret, quæ-  
siui. Qui se illum & videre, & solita ab  
eo pati denunciauit. Sed ne miretur  
aliquis benedictæ aquæ asperzione dæ-  
monem non fugatum, agnoscat, tabe  
interiùs latente, vnguenta exteriùs ad-  
hibita nihil proficere posse. Tabem  
autem voco letale peccatum, quod  
quamdiu in interioribus cuiuslibet la-  
tuerit, nullius exteriùs Sacramenti per-  
ceptio ei prodesse poterit. Quod in præ-  
cipuis Ecclesiæ Sacramentis, videlicet  
baptismate, & corpore Domini, aper-  
tè ostenditur. Si enim malitia inte-  
riore manente saluare ista possent, nec  
Iudas post acceptum cum alijs disci-  
pulis corporis Christi Sacramentum  
laqueo se suspenderet, nec Simoni  
Mago iam baptizato Petrus diceret:  
Non est tibi pars neque sors in sermone  
istò. In felle enim amaritudinis & o-  
bligatione peccati, video te esse. Sicut  
enim Sacramenta fidei, ita & opera fi-  
dei seruati Christus præcepit: vt in hoc  
eodem baptismatis Sacramento agnos-  
cere datur: quod institutor eiusdem Sa-  
cramenti declarat. Qui enim dixit: ite  
docete omnes gentes: baptizantes eos  
in nomine patris & filij & spiritus san-  
cti.

Et: ipse subiunxit: docentes eos serua-  
re omnia quaecunque mandavi vobis,  
vtrumque ergo mandavit, vtrumque ser-  
uari voluit: neutrum sine altero ad salu-  
tem sufficere posse monstravit. Sic æ-  
ger iste & aqua saluari potuit aspergi  
& tamen propter occultam (vt post ap-  
paruit) peccati labem, non potuit à dœ-  
mone liberari. Quod statim vt aduertis-  
eum vt studiosè præteritam vitam suam  
perscrutaretur, & siquid noxium maxi-  
mè de grauioribus in ea recognosceret,  
confiteretur, hortatus sum. Hoc postquã  
concessit, remotis alijs & duobus tan-  
tum mihi adhibitis, ante illum con sedi:  
& cruciculam ligneam cum imagine  
Domini, vt magis ad confitendum ani-  
maretur: donec omnia consummata sunt  
manu tenui. Confiteri ergo coepit: &  
confitendo aliquamdiu processit. Et  
quia multa infirmitas ordinem verbo-  
rum eius aliquandò perturbabat, iuua-  
bam eum interdum: reducendo ei ad  
mentem, quæque animo occurrere po-  
terant. At ille modico meo adiutorio  
confestim resumpto ordine, quod coepe-  
rat, exquebatur. Cumque plurima ex-  
plicuisset, & iam ad alia explicanda per-

B 4

geret:

geret: ecce rursus auertere faciem & huc illucque conuertere, atque ( vt iam dixi ) sub puluinari aliquandò nitebatur abscondere. Cumque quærerem, quid ille incompositus gestus sibi vellet, ecce ait Domine: ille qui semper mihi adest runcinus solito acrius instat, & toto nisu calcibus deares, ac totum caput meum conterit. At ego. Insta ergò & tu frater: malignus spiritus est, impedire festinans salutem tuam: quem si perstiteris: vinctus. Mox ille ad propositum confessionis reuersus, deuotius quam cœperat confitebatur: nihil quod occurrere posset, tam de seculari quam de monastica vita præteriens. Cum ecce subito in ipso narrationis progressu, noua querela exoritur: & vox infirmi mecum loquentis ad nescio quem alterum dirigitur. Quid ( inquit ) me impedis? Quid verba mea intercidis? Aut dic quod dicere volo, aut me dicere sine. Cum verò interrogarem cui vel quare ista loqueretur, respondit: Astat capiti meo vir proflus incognitus, à quo omnia quæcunque malè gessi, narrari audio; Sic tamen illa memorat, vt me illa proferre non sinat: Vera quidem dicit, sed me ea volentem loqui impedit.

Ego

Ego & hunc dæmonem esse dicens, ne à proposito desistere, exhortabar. Ille autem denuò ad priora rediens, ad finem coepta perducere nitebatur. Sed mirum erat spectaculum cernere; quoties ille verba mutare coactus, nunc mihi peccata sua confitens loquebatur, nunc de dæmonibus aliquandò verbis, aliquandò verberibus os eius obturare laborantibus, conquerebatur. Quandoque namque runcinum sibi calcibus os contundere, quandoque assidentem capiti suo dæmonem verba interciderè, multò cum gemitu & suspirijs varijs fatebatur. Ferè enim ( nisi fallor ) quadragies hæc cõfessionis interruptio à dæmonibus facta est. In tantum pertinax hostis & more sibi solito humanæ perditionis avidus, mecum pariter & cum illo certabat. Productum est hoc nostrum prælium, ab hora diei prima vsque ad horam tertiam. Tunc planè hora illa qua maximè se hominibus infundere spiritus Dei solet: eiusdem spiritus auxilio vicimus. Vicimus nos inquam, sed rectius ille vicisse dicitur sine quo malus spiritus nunquam vincitur. Vicit certè nequam hostem diuina miseratio, & egregiam præteritæ vitæ suæ memoriam

B 5

atque

*Dæmonis  
pertinacia  
ad  
impediendū  
salutē  
humanā.*



atque animositatem proferendi, fratri in extremis iam agenti concedens: perfectam ei purgationem per plenam confessionis satisfactionem largitus est. Et miranda, sed multo magis veneranda atque diligenda supernæ pietatis erga miseris affluentia, quæ ante fratrem istum mundo excedere non permisit: donec quod verè ob stare ei ad salutem æternam posset, per pœnitentiæ & confessionis remedia indulgit. Quantæ verò memoriæ in confessione fuerit, ibidem etiam tunc probavi. Dixit enim se ante plures annos altare benedictum cuidam fratri commisisse. Vnde hac occasione vtrum benè memoria vigeret, certificari cupiens: altare illud à fratre quem nominauerat perquiri feci. Quod post inquisitionem ab eodem cui commissum fuerat, mihi allatum est. Confessione ergò completa fratres aduocans: ægrum vt moris est, absolui: pœnitentiàmque pro eo fratribus, si ille defungeretur, indixi. Quam absolutionem multa cum deuotione frater ille suscipiens, crucem sibi à me oblatam supplex adorauit, atque salutiferæ passioni Domini animam corpusque suum intentissimè commendauit.

His

His omnibus expletis: coram cunctis tam monachis, quàm laicis qui astabant, interrogo: quid de runcino ille sæpè nominato, de quo toties questus fuerat diceret: vel si eum ad huc, vt prius, videret. At ille, quasi cum multo timore eleuans caput, & oculos velut iam iamque ferendus ad locum solitum dirigens; indeque ad alia vicina loca circumducens, subito gaudio obortis lachrymis ait: per animam patris mei non comparet. Cumque & de illo pessimo consiliario qui capiti eius tamdiu adhæserat, requirerem; etiam ad eundem locum vbi ante illum conspexerat, intuitum reflectens: & iste, ait, abscessit. Gratias omnes toto corde egimus Deo: qui saluat sperantes in se. Exinde verò studiosius eum obseruari, proprijs deputatis custodibus, mandauit. Nec fuit qui postea eum saltem in modico clamantem audiret: cum antea fratres in illa domo iacentes, eius fatigati clamoribus quiescere non valerent. Interrogatus frequenter à fratribus & etiam à famulis, vtrum aliquid illorum videret quæ prius viderat: nihil triste se videre, nihil prorsus molestiæ pati affirmabat. A me ipso de istis postea interrogatus: omnia sibi læta &

pro voluntate esse, respondit. Toto illo die cum subsequenti nocte postea superuixit, sequenti circa sextam in pace vitam finiuit: bonam spem salutis suæ & exemplum veræ poenitentiaë nobis derelinquens.

*Quomodo damones aqua benedicta  
fugati sint.*

## CAPVT VII.

**Q**VIA verò in serie huius miraculi narraui, aquæ more ecclesiastico benedictæ asperzione, demones causa latentis peccati minimè effugatos: ad rem pertinere videtur, quid de eadem re in eodem Celsinienfi monasterio contigerit, in medium proferre. Venerat ad eundè locum infirmitate carnis urgente laicus quidã, & vt fieri solet monachico habitu à fratribus indutus, seculo renuntiauerat. Faciunt hoc multi etiam in extremis constituti, qui licet eorum quos nulla corporis molestia ad hoc impellit, laudem minimè consequi videantur: numero tamen monachorum si ex corde cõuertantur, ante æterni iudicis oculos nullo modo excluduntur. Et quamuis maiorib⁹ meritis maius debeat⁹ & præmium:

*Monachicum  
habitum  
in extremis  
suscipere non  
est vituperabile.*